

KAJDA

En de tocht naar de Zeekoning

In samenwerking met:

Uitgeverij StoryLand / MaryDes Designs Ltd

p.a. Nijverheidsstraat 70

2160 Wommelgem

België

www.storyland.be

info@storyland.be

ISBN: 9789403622965

NUR: 283-284

Copyright: © 2021 Julián Willems

Omslag en vormgeving: MaryDes Designs Ltd

Alle rechten voorbehouden. Behoudens de uitdrukkelijk bij wet bepaalde uitzonderingen mag niets uit dit boek verveelvoudigd, in een geautomatiseerd gegevensbestand worden opgeslagen of openbaar gemaakt op welke wijze ook, zonder voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever of de auteur.

KAJDA

En de tocht naar de Zeekoning

JULIÁN WILLEMS

Voor Fernanda, Peter en Elena, die altijd mijn grote en kleine beren blijven.

Voor Paul, Jef, Lou, Tristan, Emil, Merdi en Jakob, mijn *dierbare* vrienden.

Voor team Grasmus, allemaal mensen die mij de afgelopen jaren hebben geholpen.

HOOFDSTUK 1

DE GROT VAN TICA

De vacht voelde warm aan tegen zijn schouder. Terwijl buiten het tikken van de regen op de zachte grond weerklonk, nestelde Alten zich dichtertegen Tica aan. Die sloeg een grote arm om hem heen. ‘Ik hou van je, mama,’ fluisterde de kleine Alten.

‘Ik ook van jou, ik ook van jou...’

Alten fronste. Dit was niet het normale gedrag van zijn moeder. Ze leek een beetje afwezig. Ze bewoog onrustig en keek om de haverklap naar de ingang van hun hol, het was alsof ze iemand verwachtte. Hij snoof. Wie zou ze dan verwachten? Toen hoorde hij iets. Het kwam van buiten. Zijn moeder scheen het ook gehoord te hebben, want ze begon onrustig te snuiven. Het klonk als pootstappen, zware pootstappen die zich diep in de zachte grond boorden.

Het getik van lange, vlijmscherpe klauwen kwam steeds dichterbij. Zijn moeder begon te grommen, haar nekharen gingen overeind staan. Ze trok haar arm terug en fluisterde: ‘Vlucht. Vlucht langs de achterkant van onze grot!’

Je hoorde een luid geschraap van klauwen over de rots die de ingang versperde.

‘Maar mama, ik wil jou niet achterlaten! Ik...’ Met een harde klap begaf de rots het. Een enorme schaduw stond voor de ingang van het hol. Het was een beer. Niet zomaar een beer, maar Kaida! De schrik van alle beren.

Zijn moeder stond recht en brulde luid. ‘Alten! Vlucht!!!’

Ze steigerde en brulde nogmaals. Nu kwam ze tot aan het plafond van hun grot. Kaida kwam zonder te steigeren al aan het plafond, met een schofthoogte van meer dan 2 meter torende hij boven zijn moeder uit. ‘Alten! Ren!!!’

Kaida hief een wel 30 centimeter lange klauw op. Dan haalde hij uit. De klauw kwam vol in het gezicht van zijn moeder terecht, en liet diepe sneeën achter. Alten kon niks anders doen dan zijn moeder gehoorzamen en wegvluchten. Hij kroop de tunnel in die naar de achterkant van hun grot leidde. Die was nog maar net krap genoeg voor hem. Kaida zou daar nooit tussen kunnen. En die was toch in gevecht met zijn moeder. Hij hoorde de klappen tot hier. Hij kroop verder terwijl hij buiten water hoorde ruisen. Achter hun grot lag een rivier, waar veel zalmen in zaten tijdens het paaiseizoen. Misschien kon hij daar in springen en zo ontsnappen aan Kaida? Als die hem nog achterna zou komen.

Eindelijk bereikte hij het einde van de tunnel. Zoals hij al voorspeld had, lag de rivier een paar meter voor hem. Hij hoorde niets meer in de grot. Geen harde klappen of schrapende klauwen, niets. Hij vreesde het ergste voor zijn moeder. En dan zou Kaida achter hém aan komen! En dat was ook precies wat er gebeurde. Kaida was langs de verwoeste ingang terug naar buiten gelopen en had de kleine Alten geroken. Kaida klom over de grot heen. Toen zag hij Alten, en gromde dreigend in diens richting. Langzaam stapte de 4 meter hoge beer door het gras op Alten af. Die kroop in elkaar en begon angstig te piepen.

‘Nu heb ik jou.’ gromde Kaida. Hij sprong voorover met

uitgetrokken klauwen terwijl Alten het op een lopen zette. Kaida landde op zijn bek in het gras en de kleine beer sprong met een kwieke sprong in de ijskoude rivier. Kaida stond op en steigerde. Met een laatste oorverdovende brul draaide hij zich om en verdween tussen de struiken, terwijl de kleine Alten door de sterke stroming werd meegevoerd.

Een kerkuil op een tak zag alles gebeuren.

HOOFDSTUK 2

DE ROEDEL

De vos sloop zachtjes tussen het struikgewas door. In de verte zag hij een haas die rustig stond te grazen. *Te groot.* Toen zag hij iets. Het was een kleine muis. Een spitsmuis. Hij hurkte door zijn knieën. De muis had hem niet gezien. Nog niet. Het kleine beestje zat te knagen aan een eikel. De vos bleef rustig en vertrok geen spier. Opeens schoot hij omhoog en landde op de grond met zijn bek in de omgewoelde aarde rond het kleine knaagdier geklemd. Toen voelde hij opeens een stekende pijn in zijn nek en werd alles zwart voor zijn ogen.

Cross hield de vos tussen zijn kaken geklemd. Vol trots keerde hij terug naar de andere wolven om zijn vangst te laten zien.

‘Héé! Een vos!’ Vench kwam op hem af.

‘Goed gevangen!’ ‘Bedankt,’ zei Cross.

‘Heb jij niks?’

‘Nee. Ik heb wel gehoord dat de patrouille van Dryller een roedel herten op het spoor is.’

‘Komaan! Misschien kunnen we helpen!’ riep Cross.

De twee wolven spurten weg door het struikgewas.

Cross probeerde ze bij te houden maar ze gingen iets te snel. Terwijl de patrouille van Dryller verder ging hield hij halt om even uit te blazen.

‘Wel, gaat het niet?’ Vench liep naar hem toe.

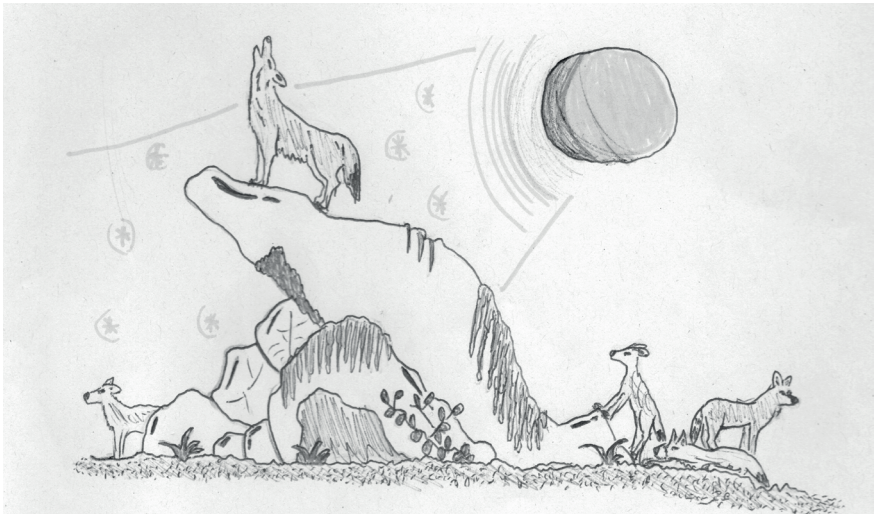
‘Nee...,’ bracht hij zwaar ademend uit.

‘Een wolf zonder uithoudingsvermogen heb ik nog nooit gezien!’, zei Vench verbaasd. ‘Normaal kunnen wolven dagen aan een stuk lopen en jij niet eens 10 minuten op een nog vrij traag tempo!’.

‘Ik weet niet wat ik heb,’ zei Cross, ‘maar ik weet wel dat ik nu eenmaal zo geboren ben en daar niks aan kan doen.’

‘Dat begrijp ik,’ fluisterde Vench. ‘Laten we terug gaan naar de roedel. De jacht zal voor een andere keer zijn.’

Even later kwamen ze aan in het territorium van de Stoertroep. Het was een groot terrein met een grote rots in het midden, daar was een hol in gegraven waar de kleintjes van Stoer, hun alfa, samen met hun moeder, Lida, in sliepen. Stoer zelf sliep op de rots en de anderen wolven beneden aan de voet van de rots. Daar was het ook waar ze aten.

‘Hé!’ riep een luide stem.

Cross draaide zich om. Het was zijn minst favoriete wolf, Dryller.

‘Waarom waren jullie niet bij de jacht aanwezig?! Die herten waren ons te vlug af! We hadden meer wolven nodig.’

‘Sorry..,’ begon Cross.

‘Kijk,’ zei Vench, ‘Cross struikelde.. en ik ging hem helpen, waardoor we een deel van de jacht misten... en Cross kon niet meer zo goed lopen en ik heb hem verzorgd.’

‘O, ja?’ bromde Dryller sceptisch.

‘Ja!’ antwoordde Vench fel. Hij draaide zich om en wenkte Cross daarna met zijn hoofd. Die volgde kalm.

‘Bedankt,’ fluisterde Cross.

‘Vriendschap gaat boven alles,’ zei Vench snel.

Hij geeuwde en liet daarbij zijn grote hoektanden zien. Cross deed hetzelfde. Hij ging langzaam liggen op de grond. Uit zijn ooghoek zag hij Dryller kijken.

‘Morgen weer op jacht,’ zei Vench, ‘ik vind het vreemd.’

Cross fronste. ‘Vind je de jacht vreemd?’

‘Nee.’

‘Wat dan?’

Vench slikte. ‘Sinds je vertelde over je moeder en Tronk, je broertje, die een paar maanden geleden gedoo...’ Hij stopte even. ‘Door Kaida...’

Cross kreeg een brok in zijn keel.

Vench ging verder. ‘Sinds je toen in onze roedel kwam, heb

ik gemerkt dat je steeds slechter gaat lopen.’ Cross wendde zijn blik af. ‘En dat vind ik vreemd,’ kraste Vench. ‘Maar ik zal je helpen bij de jacht van morgen, die van overmorgen, die van de dag na overmorgen én die van de dag na de dag na overmorgen.’

Cross glimlachte. ‘Onze vriendschap gaat nooit kapot.’

‘Inderdaad.’